

empler, der i saa Henseende kunde være oplysende. Hvis det s. Ex. blev anført, at de Tillagsbestemmelser, der indeholdtes i § 5 af det første Grundlovsudkast, og som ere udeladte i det nu af Regjeringen forelagte, vilde medføre, at vor Lovgivningsmyndighed i vore egne særlige Sager blev en fuldkommen Illusion, kunde det jo hændes, at Regjeringen vilde fravige den Mening, at det ikke foreløbig bør staae i en Lov for Danmarks særlige Anliggender. Det forekommer mig let at godtgjøre, at en saadan lovgivende Myndighed i de særlige Sager alene vilde blive en Illusion. Hvis vi s. Ex. tænke os, at Regjeringen kan bestemme, hvad Anvendelse den vil give en Deel af de Midler, som ydes af Kongeriget Danmark, saa vilde det være, som naar en Mand kunde sige til en anden: „hvad Du giver i Huusleie, vil jeg bestemme, hvilke Klæder Du anstændigen behøver, vil jeg bestemme, skal Du holde Ekvipage, vil jeg bestemme det, men hvormeget Du vil anvende til Mad og Drikke o. s. v., det kan Du selv bestemme“; men man kunde dog umulig sige, at en saadan Mand raadede over sine egne Finantser. Af denne Bestaffenhed vilde imidlertid Skattebevillingsretten være i de særlige Sager, naar det var bestemt, at det ikke skulde være Skattebevillingsret i de fælles Anliggender. Derfor maae vi naturligtvis være opmærksomme paa, at der ogsaa i Fællesforfatningen sikres os de Rettigheder, som vi have fornødne, for at vore Rettigheder i de særlige Anliggender kunne blive til Virkelighed.

Det Samme vilde jo gjælde i alle Lovgivningsanliggender. Regjeringen kunde i Fællesanliggenderne sætte et Hjul ind i det hele Maskineri, der nødvendiggjorde en og anden Vedtagelse i de særlige Anliggender, og saaledes indvirke paa Lovgivningen i disse sidste. Lovgivningen er jo et System, i hvilket det ene Led staaer i en organisk Forbindelse med det andet. Følgen kunde blive, at vor hele lovgivende Myndighed kunde blive en Illusion. Der er mange andre Argumenter af samme Art, som kunde komme frem og blive debatterede, naar vi gik ind paa at behandle Regje-

ringens Forslag og stillede Endringer dertil; begge foreliggende Forslag maae fuldstændigt behandles; det vilde efter min Formening være den rette Vej, uden at indlade sig paa, her at give noget Slags Fortolkning af Grundlovens § 100. Hvis man ikke vælger denne Fremgangsmaade, kunde deraf resultere, at naar Grundlovens § 100 siden antoges kun at skulle forstaaes paa den ene af de førnævnte Maader, vilde eet eller to Aar være spildte. Hvis vi alene holdt os til det Forslag, som iflor af os blev vedtaget, kunde to Aar være spildte. Tager vi derimod alene Regjeringens Forslag under Behandling, og det siden antages, at dette Forslag maatte betragtes som en ganske ny Behandling, er der dog kun et Aar spildt; men troer man, at den Behandling, man underkaster dette sidste, kan betragtes som en 2den og gjentagen Behandling, saa vilde Resultatet i begge Tilfælde kun blive det Samme. En saadan Opsættelse har jeg antaget maatte ligge til Grund for nærværende Forslag, og naar det ikke var tydeligt udtalt, troer jeg, at Afstemningen vilde være uklar. Hvis jeg har taget Feil, vil den ærede Ordfører rette mig.

Ordføreren (Monrad): Det Spørgsmaal, som her foreligger, har en stor Betydning og man vil ogsaa kunne see, hvilken Betydning Regjeringen selv lægger dertil, ved at møde saa talrigt ved dets Forhandling. Jeg troer imidlertid, at det er af Bigtighed, at den Anskuelse, som den ærede Rigsdagmand har gjort gjældende, ikke faaer Indgang hos Thinget. Forslaget staaer i Forbindelse med den Ret, som Thinget har til at behandle sine Sager.

Med Hensyn til de Thinget forelagte Forslag, da har jo det Udvalg, som har behandlet Communal sagen, allerede derom afgivet sin Betænkning; ligeledes har Finantsudvalget afgivet Betænkning angaaende det Formelle med Hensyn til den os forelagte Finantslov, saaledes at disse 2 Sager nu kunne komme til første Behandling, og da saaledes de væsentligste af de af Regjeringen forelagte Sager allerede ere